

- 5) Czy art. 15 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2015/2436/UE o znakach towarowych i art. 15 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 2017/1001/UE w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej w związku z art. 34 i 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że przepakowywanie do nowego opakowania zewnętrznego przez importera równoległego zgodnie z wytycznymi określonymi przez państwo członkowskie, o których mowa w pytaniu czwartym, należy uznać za niezbędne w rozumieniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej,
- (i) jeżeli takie wytyczne są zgodne z art. 34 i 36 TFUE oraz orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącym przywozów równoległych produktów leczniczych?
- (ii) jeżeli takie wytyczne są niezgodne z art. 34 i 36 TFUE oraz orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącym przywozów równoległych produktów leczniczych?
- 6) Czy art. 34 i 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że przepakowywanie produktu leczniczego do nowego opakowania zewnętrznego musi być obiektywnie niezbędne dla faktycznego dostępu do rynku państwa przywozu, nawet jeśli importer równoległy nie umieścił ponownie na opakowaniu oryginalnego znaku towarowego (nazwy produktu), umieszczając zamiast niego na nowym opakowaniu zewnętrznym nazwę produktu, która nie zawiera znaku towarowego produktu właściciela znaku towarowego („de-branding“)?
- 7) Czy art. 15 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2015/2436/UE o znakach towarowych i art. 15 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 2017/1001/UE w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego może sprzeciwić się dalszemu obrotowi produktem leczniczym, który importer równoległy przepakował do nowego opakowania zewnętrznego, jeżeli importer równoległy ponownie umieścił na nim wyłącznie znak towarowy danego produktu właściciela znaku towarowego, ale nie umieścił na nim ponownie innych znaków towarowych lub informacji handlowych, które właściciel znaku towarowego umieścił na oryginalnym opakowaniu zewnętrznym?

- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2015, L 336, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).
- (³) Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, S. 67).
- (⁴) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/62/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi – w zakresie zapobiegania wprowadzaniu sfałszowanych produktów leczniczych do legalnego łańcucha dystrybucji (Dz.U. 2011, L 174, s. 74).
- (⁵) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/161 z dnia 2 października 2015 r. uzupełniające dyrektywę 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady przez określenie szczegółowych zasad dotyczących zabezpieczeń umieszczanych na opakowaniach produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2016, L 32, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht
Berlin-Brandenburg (Niemcy) w dniu 3 czerwca 2020 r. – NP/ Daimler AG**

(Sprawa C-232/20)

(2020/C 279/44)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: NP

Strona pozwana: Daimler AG, Mercedes-Benz Werk Berlin

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy uznać, że skierowanie pracownika tymczasowego do przedsiębiorstwa użytkownika przestaje mieć charakter „tymczasowy” w rozumieniu art. 1 dyrektywy 2008/104 (¹), jeżeli praca jest wykonywana na stanowisku, które ma charakter stały i nie jest zajmowane w zastępstwie pracownika?

- 2) Czy należy uznać, że skierowanie pracownika tymczasowego na okres nieprzekraczający 55 miesięcy nie jest „tymczasowe” w rozumieniu art. 1 dyrektywy 2008/104?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub drugie powstają następujące dodatkowe pytania:
- 3.1. Czy pracownikowi tymczasowemu przysługuje roszczenie o nawiązanie stosunku pracy z przedsiębiorstwem użytkownikiem, nawet jeśli prawo krajowe nie przewiduje takiej sankcji przed dniem 1 kwietnia 2017 r.?
- 3.2. Czy przepis krajowy, taki jak § 19 ust. 2 Arbeitnehmerüberlassungsgesetz (niemieckiej ustawy w sprawie zasad kierowania do pracy tymczasowej), jest sprzeczny z art. 1 dyrektywy 2008/104, jeżeli po raz pierwszy od dnia 1 kwietnia 2017 r. ustanawia on maksymalny indywidualny okres skierowania wynoszący 18 miesięcy, lecz wyraźnie nie uwzględnia okresów poprzedzających skierowanie, gdyby przy uwzględnieniu tych wcześniejszych okresów skierowanie należało uznać za niemające charakteru „tymczasowego”?
- 3.3. Czy rozszerzenie indywidualnego maksymalnego okresu skierowania może zostać pozostawione uznaniu stron układu zbiorowego pracy? W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej: czy dotyczy to również tych stron układu zbiorowego pracy, które są właściwe nie w zakresie stosunku pracy danego pracownika tymczasowego, lecz w zakresie sektora przedsiębiorstwa użytkownika?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie pracy tymczasowej (Dz.U. 2008, L 327, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 9 czerwca 2020 r. – Skatteverket / Skellefteå Industrihus Aktiebolag

(Sprawa C-248/20)

(2020/C 279/45)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Skatteverket

Druga strona postępowania: Skellefteå Industrihus Aktiebolag

Pytania prejudycjalne

Czy zgodna z dyrektywą VAT (¹), w szczególności z jej art. 137, 168, 184–187, 189 i 192, jest sytuacja, w której właściciel nieruchomości, który skorzystał z opcji opodatkowania w związku z wzniesieniem budynku i który odliczył podatek naliczony w związku z nabyciem dotyczącym projektu budowlanego, musi natychmiast zwrócić całkowitą kwotę podatku naliczonego, powiększoną o odsetki, z tej przyczyny, że zobowiązanie podatkowe wygasa na skutek zaprzestania realizacji projektu budowlanego przed ukończeniem budynku, a co za tym idzie nie dochodzi do rozpoczęcia wynajmu?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 10 czerwca 2020 r. – CY / Eurowings GmbH

(Sprawa C-252/20)

(2020/C 279/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hamburg